MOKINIŲ KŪRYBOS SKYRELIS *miniatiūros*

Kamilė Bareikaitė 6 a kl.

KODĖL EINU Į MOKYKLĄ?

Labai sunku pasakyti, kas sugalvojo tokį keistą dalyką – eiti į mokyklą. Miegotum iki pietų, žaistum kompiuteriu žaidimus, su draugais aplankytum visus kiemus. Ėch, būtų jėga!

Visa laimė, yra įdomių pamokų. Per technologijų pamoką mergaitės niekada nepagailės iškeptų gardžių pyragaičių, pavaišins. Per gamtos pamoką galiu paskrajoti padebesiais, nusileisti šiltose džiunglėse. Tada ant dramblio nugaros užsėdęs nujoju į kūno kultūros pamoką. Pasinaudodamas ilgu žirafos kaklu, visų nuostabai, „įdedu kamuolį iš viršaus“. Po kelių rezultatyvių atakų matematikos mokytoja suskaičiavusi iki 10 taškų, tokį pat pažymį įrašo dienyne. Gaila, tokius gerus įvykius nutraukia skambutis.

Ignas Vaitiekus 5b

Pasitikėjimas

Kartą gyveno vaikas, kuris neturėjo draugų. To vaiko vardas buvo Augustinas. Jis gyveno pačiame miesto centre. Jo tėvai ilgai būdavo darbe, todėl berniukas buvo įpratęs savimi pasirūpinti.

Vieną sykį eidamas apsipirkti pamatė pinigus renkantį vaiką. Jis sakė, kad neturi namų ir tėvų, todėl nuo pat ryto prašydamas pinigų užsidirba sau pusryčiams. Pamatęs ateinantį vaiką, paprašė jo pinigų. O Augustinas paprašė nepažįstamojo būti draugu.

Berniukai ėmė susitikinėti. Augustino pietų užtekdavo abiems.

Vieną vakarą dingo visi pinigai, kurie buvo skirti Augustino pietums. Liūdniausia, kad prapuolė ir draugas...

Mantas Butuninas 8 a kl.

Airė Marauskaitė 1b klasė

Rytas

Mūsų namų durys praviros – matosi tik mažulytė šviesos linija. Tyliai ištipenu laukan. Susigaudau, kad rytas. Akys vis dar sulipusios tarsi suteptos medumi... Vaizdas po truputį vis ryškėja. Koks gražus rytas. Aukštai danguje saulutė kaip koks kačiukas nedrąsiai savo nosytę kaišo. Pažiūriu į medžius – visi jie paskendę rūke. Tas rūkas juos kaip koks sušalęs monstras apgaubęs, lyg ir slepia medžius nuo manęs. O medžių viršūnes glosto rytinis vėjelis.

Tik dabar pajuntu ankstyvo pavasario šaltuką...

Simona Semaškaitė 8b kl.

Skambutis

Pamoka. Dar penkios minutės iki skambučio. Staiga sučirškia telefonas. Pamiršau garsą išsijungti! Pradėjau smarkiai raudonuoti, rankos drebėti. Pasigirdo pašaipus kažkieno juokas – pirmūnas, o telefonu žaidžia...Mokytoja metė nieko gero nežadantį žvilgsnį. Paskambins mamai (tėvo panašiais klausimais jau nebetrukdo), ji ims priekaištauti. Ką gi daryti? Sumurmėjęs kažką panašaus į atsiprašymą išbėgau iš kabineto.

Atsidūręs už durų nestebau... Koridoriuje stovėjo žmogus , kurio jau niekada nesitikėjau sutikti...

Juras Aleliūnas 8 akl.

KODĖL NEVERTA EITI Į MOKYKLĄ?

Mokykloje smagu, bet tik todėl, ten gali susitinkti su draugais. Na, o mokslai – nieko linksmo! Aš manau, kiek išmokai pradinėse klasėse, tiek ir užtenka. Visko mes galime išmokti tiesiog gatvėje.
Spardome gatvėje kamuolį – tai juk KŪNO KULTŪRA.
Sveikinamės su praeiviais – ETIKA.
Nubėgame į parduotuvę nusipirkt saldainių – MATEMATIKA.
Bendraujame tarpusavy gyvai – LIETUVIŲ KALBA.
Dirbančiam žmogui palinkime: „Padėk, Dieve!“ – TIKYBA.
Kvėpuojame grynu oru – ŽMOGUS ir GAMTA.
Klausomės paukštelių čiulbėjimo – MUZIKA.
Piešiame kreidelėmis ant asfalto – DAILĖ.
Išgirstame kaimynus keikiantis – RUSŲ KALBA.
Pasakojame nuotykius draugams iš savo gyvenimo – ISTORIJA.
Grįžę namo vakare valgom skanią vakarienę – TECHNOLOGIJOS.
Jei prisireikia ANGLŲ KALBOS – kompiuteryje yra vertėjas.
Taigi kokia nauda eiti į mokyklą, varginti mokytojus ir save, anksti ryte keltis, pavargusiems grįžt ir vėl sėst prie pamokų! Visą informaciją galima gauti iki pietų išsimiegojus ir pašėlus su draugais. Nauda ir poilsis bei brangiausio turto – sveikatos – saugojimas.

Iveta Baranauskaitė 5 b

APIE MŪSŲ LAIKRAŠTĮ - MES INFORMUOJAME, DALINAMĖS, PATARIAME

Laikraštis kviečia bendradarbiauti (siūlykite temas, reikškite pageidavimus, nuomones, kritikuokite). Gyvenkime, džiaukimės, mokykimės kartu. Mokyklos laikraštis - tai jūs. Rašykite mums: skambucio@gmail.com

Redakcija: redaktorės: L. Kairienė. nuotraukos V. Vaitkevičiūtės, korespondentės: L. Paulauskaitė, V. Švedarauskaitė. Maketavo: „GeraiLT “ ReklamosDizainoStudija

PO SKAMBUČIO
Panevėžio Rožyno pagrindinės mokyklos laikraštis
Nr.5
2012 m. Balandis

Kaip švenčiamos Velykos

KASMET ŠVENČIAME VELYKAS, O AR ŽINOME, KOKIA ŠIOS ŠVENTĖS REIKŠMĖ.

Velykų pavadinimas kilęs iš žodžio „vėlės“, mat mūsų protėviai šiuo metu aplankydavo artimųjų kapus, nunešdavo jiems kiaušinių. Tikėta, kad mirusiųjų vėlės išlenda kartu su atgimstančia gamta, bet paskui pasitraukia po pirmojo Perkūno. Velykos mūsų protėvių buvo švenčiama kaip gamtos atbudimo šventė. Atėjus krikščionybei, ši šventė sutapatinta su Kristaus prisikėlimu.

KIAUŠINIO SIMBOLIKA

Kiaušinis pagonių religijoje simbolizuoja kosmosą (dėl ovalios formos), gyvybės atsiradimą. Manyta, kad pradaužus kiaušinį iš jo išlenda gyvybė, pasivertusi gyvate. Todėl per Velykas buvo einama bukynių – vienas laiko kiaušinį, o kitas jį daužia kitu kiaušiniu. Manyta, kad gyvatės – požemio gyventojos, globojančios derlių. Jų pavidalu iš požemio išlįsdavo ir protėvių vėlės. Pavasarį gyvatės turėjo priketi augmeniją, žydėjimą, vaisingumą. Dėl to margučiai per Velykas buvo ir ridinėjami – susiliesdami su žeme žadino požemio gyventojas.

VELYKŲ EGLUTĖ

Per Velykas buvo puošiama Velykų eglutė. Prie vienos tiesios medžio šakos buvo rišamos eglės šakelės, taip dirbtinai sukuriant eglės formos medelį. Šiame medelyje būdavo padaromi lizdeliai, į kuriuos įstatomi kiaušiniai. Paprastai buvo įstatomi 9 ar 12 kiaušinių, mat šie skaičiai laikyti magiškais, nešančiais laimę. Toks medelis dar buvo puošiamas išsprogusiais žilvičio kačiukais, popierinėmis gėlėmis, paukštelių formos sausainiais. Tikėta, kad kiaušiniai nuo šio medelio neša laimę ir sėkmę.

Taigi prisiminkime senąsias tradicijas ir pasidžiaukime pavasariu, gamtos ir dvasios atgimimu.

Balandžio 15 dieną 12 val. mokyklos aktų salėje vyks mokyklos ir Rožyno bendruomenės Atvelykis. Kviečiame dalyvauti.

GAMTA IR ŽMOGUS

VARTAU KALENDORIŲ. KOVAS - PIRMASIS PAVASARIO MĖNUO. ŠTAI PARAŠYTA: „DIENĄ TEŠKA, NAKTĮ BRAŠKA“.

Kovas – kova: tarp tamsos ir šviesos, šalčio ir šilumos, sušalusios žemės ir dygti pasirengusio daigelio. Anksti į tėvynę grįžusio paukštelio kovos už būvį ir išlikimą, kovos su šalčiu.

Bet gamta visada rimta, griežta, teisinga, negailestinga... Saulė ir šaltis uždega krištolines varveklių žvakes. Atokaitoje pradėjęs tirpti sniegas pakvimpa gal pavasario atėjimu, gal būsimu daigu, gal nauju gimimu. Sniegas tarsi žaidžia slėpynių su saule. Pasislėpęs sniegas daubose, šiaurės pašlaitėse, traukia į miško gelmę, užsibūna ilgėliau... Koks giedras ir mėlynas dangus su vieversio giesme, su pempės: „gyvi, gyvi“. Upokšniu prasiveržęs upės bėgimas, praregėjusios ežerų akys...

Pavasarį taip džiugiai praregi ežerai. O žmogus? Dažnai jis klysta ir apsirinka. Juk žmogus nuo pat kūdikystės blaškosi tarp šviesos ir tamsos, tarp gėrio ir blogio... veržiasi į šviesą – kol užauga žmogumi arba palūžta. Žmogus, kaip ta upė, bėga aplenkdamas kelyje sutiktas kliūtis, kaip vyturys kyla į siekiamybę, savo „giesme“ skelbdamas tiesą ir gėrį...

Kiek reikia laiko atsibusti žmogui, kad

atsimerktų akys ne tik šviesai, spalvai, grožiui, tiesai, kad matytų ne tik akimis, bet ir jaustų širdimi...

Vaida Švedarauskaitė 8a kl.

PO SKAMBUČIO
Panevėžio Rožyno pagrindinės mokyklos laikraštis

Pamoka su vaikų rašytoju Vytautu Račicku

Ne vienas vaikas kelią į nuostabų knygų pasaulį atrado perskaitęs bent vieną V.Račicko knygą. Šį autorių daugelis pažįstame iš tokių knygų kaip „Lukošiukas“ , „Nipė“, „Šlepetė“, „Nebaigtas dienoraštis“ , „Zuika padūkėlis“ ir daugelio kitų.. Neseniai rašytojas svečiavosi mūsų mokykloje.

Pamoką pradėjo lietuvių kalbos mokytoja L. Kairienė. Trumpai supažindinusi su V. Rašicko kūryba ji iškėlė klausimą, kur slypi jo knygų populiarumas. Gal priežastis – knygų veikėjai, kuriuos rašytojas vadina teigiamais išdykėliais. O šalia tų padūkėlių jokūbėlių, mikių ir lukošiukų visuomet būna jų mokytojos, kurios kartais ima ir patenka į keblią ar net komišką situaciją. Dešimtmečiui skaitytojui to tik ir reikia. Kaip randamas kelias į skaitytojo širdį?

Tęsdamas pamoką, V. Račickas papasakojo, kaip tapo rašytoju, pristatė kelių savo knygų atsiradimo istorijas.

Rašyti pradėjo 8-oje klasėje. Jį mokęs garsus visoje Lietuvoje mokytojas Rapolas Šaltenis pasakė, jog Vytautas – prozininkas. Juo patikėjęs siekė užsibrėžto tikslo. 11-oje klasėje Trakuose jaunųjų literatų konkurse užėmė antrąją vietą. Studijavo lietuvių kalbą. Jis pats nemanė, jog rašys vaikams. Pirmoji knyga parašyta suaugusiems, vėlesnės knygos vaikams, o keletas ir paaugliams. "Šlepetė" ir "Zuika padūkėlis" - knygos, išsilaikiusios ilgiausiai, labiausiai skaitomos. Vaikams rašo todėl, kad daug laiko su jais yra praleidęs. Baigęs studijas V.Račickas dirbo tuomet leistame vaikams "Genio" žurnale. Knygos dažniausiai linksmos, herojai - daugiausia berniukai, o jiems išdykumas būdingas labiau nei mergaitėms. Pavyzdžiui, "Sunku būti mokiniu" - knyga apie berniuką, kuriam labai sunku išsėdėti tas 45 minutes pamokoje ko nors neiškrėtus.

Didžiausia knyga – penkios dalys apie pamirštos išėjusio kitur gyventi tėvo šlepetės istoriją. Galbūt bus ir daugiau. Išėjo penkios, nes viena šlepetė nebūna - reikia antros. Tada netyčia atsirado trečia, o ir šiai reikia poros... Pirmoji "Šlepetės" istorija buvo išleista netikėtai. Po gabalėlį, nieko neįtardamas, kas mėnesį rašytojas dėjo į "Genio" žurnalą, o po kiek laiko suprato, jog iš to išeina knyga. Antroji "Šlepetė" buvo išleista greitai, dar po kelerių metų išėjo ir trečioji dalis, o paskui - ir ketvirtoji, penktoji. Ilgiausiai rašyta knyga - 20 metų, nes ten sudėti apsakymėliai, istorijos, kurios buvo parašytos ne iš karto. Knyga paremta tikra istorija. Čia taip pat remiamasi tuo, kas buvo matyta dairantis į žmonių gyvenimus.

,,3-6 klasių mokiniai, manau, mano pagrindiniai skaitytojai. Pradinukams esu daugiau parašęs, nei paaugliams." - sakė rašytojas. ,,Nebaigtas dienoraštis"- knyga, atsiradusi, kaip ir daugelis kitų knygų, neplanuotai. Rašytojas išgirdo istoriją apie savo studijų draugės dukters savižudybę, kuri privertė jį parašyti knygą. ,,Labai pamalonino mane vienos Panevėžio mokyklos devintokai, kai palygino šią knygą su Burgeso "Heroinu", pasakė, jog mano knyga įdomesnė. Galvoju, kad ir vaikinams reikėtų ką nors panašaus parašyti, nes šioji daugiau merginoms" - kalbėjo rašytojas. Taip gimė romanas ,,Baltos durys", kuriam surinkti medžiagą sekėsi labai sunkiai, net teko išgyventi padėti sutikusio pareigūno, kuris dirbo su narkomanų bylomis, mirtį.

O dabar keletas klausimų, mokinių pateiktų rašytojui, ir keletas jo atsakymų:

Ar Jūs vaikystėje skaitėte knygas? Ar galėtumėte prisiminti tokią knygą, kuri jus užburė, nuo kurios Jūs galėtumėte skaičiuoti savo kaip skaitytojo istoriją?

Taip, skaičiau, nes tada neturėjau televizoriaus. Knygų skaitymas tada buvo laisvalaikio praleidimo forma. Labai mėgau pasaką apie Jūratę ir Kastytį, nuoširdžiai gailėjau žuvusių herojų, sudaužytų gintarinių rūmų ir piktojo Perkūno. Kiek vėliau labai patiko V. Petkevičiaus ,,Sieksnis Sprindžio vaikas" ir kitos verstos iš užsienio kalbų knygos, kurias jūs žinote.

Iš kur semiatės naujų idėjų knygoms? Kaip pradedat rašyti ją?

Iš gyvenimo, skaitau laikraščius, žiūriu žinias…Visų pirma, aš apie ją ilgai mąstau, o paskui pradedu rašyti.

"Zuika padūkėlis" - tai irgi tikra istorija?

Mano mokykloje buvo padūkėlis, gyva problema. Pasiskolinau vardą ir pavardę. Ši istorija atsirado ne atsitiktinai, o iš to, ką mačiau. Kai kas sukurta. Kai kažką būni matęs, tai kažkas ir išeina.

Kas pirmiau parašoma - pavadinimas ar knygos tekstas?

Būna labai įvairiai. Pavadinimą kartais labai sunku sugalvoti: kartais jis nesiderina prie teksto, tai dar kas nors... O kartais pirmiau atsiranda pavadinimas, tada rašau remdamasis juo.

Kodėl toks pavadinimas - "Nebaigtas dienoraštis"?

Gyvenimas baigtas ne laiku, todėl dienoraštis irgi negali būti baigtas, todėl toks pavadinimas.

Ar bus ,,Lukošiuko" tęsinys?

Tikrai nebus. Galbūt bus kitokių istorijų, ne apie Lukošiuką, o apie kitą keistuolį vaiką.

Kas įkvepia Jus rašyti?

Pagrindinis rašymo impulsas - tai, jog žinau, kad mano knygos skaitomos. Vienoje bibliotekoje tarp penketuko labiausiai skaitomų autorių, esu 4-oje vietoje. Skatina skaitytojų dėmesys.

Ar sunku pradėti rašyti?

Būna labai įvairiai. Vieną knygą parašai per dešimt dienų, o kita guli metus ir ilgiau. Sunkiausia knygą užbaigti.

Kokiems skaitytojams lengviau rašyti?

Man lengviau vaikams. Paprastai rašyti sunku.

Ar galime tikėtis knygos suaugusiems?

Ne, aš radau savo nišą ir toliau rašysiu vaikams. Suaugusiems Lietuvoje rašo daug kas, o vaikų rašytojus galėtume suskaičiuoti ant vienos rankos pirštų. Be to manau, kad skaitytojas ugdomas nuo pradinuko ar dar anksčiau. Taigi ir toliau darbuosiuos šiame svarbiame bare.

Kokia knyga Jūsų paties mylimiausia?

"Mano vaikystės ledai"- čia daugiausia autobiografijos.

Koks Jūsų gyvenimo moto?

Jei gali padėti kitam žmogui, tai padėk.

Pamoka baigėsi. Daugybė vaikų susidomėję knygomis panoro jų nusipirkti tiesiai iš autoriaus ir paprašyti autografo. Rašytojas užsiėmęs žmogus, bet visiems rado laiko. Tikimės ir daugiau susitikimų su įvairiais rašytojais. Kai artimiau susipažįsti su žmogum, jo kūryba darosi dar įdomesnė.

Pokalbį užrašė jaunoji žurnalistė Lauryna Paulauskaitė

Gandrinės mūsų mokykloje

Parskrendančius gandrus nuo seno žmonės pasitikdavo šventė, vadinama Gandrinėmis arba Blovieščiumi, kurią švęsdavo kovo 25 d. Tai tokia svarbi pavasario šventė, kad, pasak senolių, net paukščiai tądien lizdų nesuka. Nuo Gandrinių prasideda šiltasis metų pusmetis. Kovo 23 d. Panevėžio Rožyno pagrindinės mokyklos maironiečiai visus pakvietė į linksmą popietę, kurios metu ir buvo pasveikinti sugrįžę gandrai.

Gandrinės kažkada net buvo laikomos prosenoviškais Naujaisiais metais, todėl tą dieną neapseita be įvairiausių spėjimų ir burtų. Mergaitės priminė, kad tą rytą draudžiama tvoras taisyti, nė kuolo į žemę nekalti. Negalima nieko skolinti iš namų, nes gyvuliai susirgs. Šeimininkės turi anksčiau atsikelti, kad visus metus būtų sveikos ir stiprios. Geras ženklas- pamatyti skrendantį gandrą, tada visus metus darbus nudirbsi laiku.

Gandras, artimas žmogaus kaimynas, meiliai vadintas gužučiu, didučiu, apsigyvenęs sodyboje, namams atneša sėkmę.Vaikai parodė, kaip seniau lietuviai kviesdavę, mėgdžiodavę gandrus. Žiūrovams patiko ir inscenizuota sakmė apie tai, kodėl gandrui ant nugaros juodas lopas, ir pasaka „ Kaip gužutis gervei piršosi “.

Iš renginio visi ėjo besišypsodami, pavasariškai nusiteikę, linkėdami viens kitam būti kaip gandrai: saugoti savo namus, rūpintis jais, prižiūrėti.

Maironiečių vadovė D. Paslauskienė

miniatiūros

Draugystė

Vieną saulėtą vasaros dieną išalkęs kiškutis užtiko didelį, saulės nutviekstą pienių lauką. O pačiame lauko vidury jis pamatė aukštai galvą iškėlusią gležnutę ir dailią pienę. Nors pienė niekuo neišsiskyrė iš kitų, tačiau ji turėjo kažką nepaprasto, kas sužavėjo kiškutį. Alkis bemat praėjo. Jis priėjęs užkalbino gėlę ir jie taip susibičiuliavo, kad kiškutis eidavo pas ją kiekvieną dieną.

Tačiau kartais pasirodydavo, jog tie jausmai ne tokie ir tikri. Per ilgą laiką vienas kitam šiek tiek pabodo. Pienė nuolat šypsojosi, jis manė, jog tai banalu. Ji dievino šiltą, gaivinantį vasaros lietų, jis nekentė jo. Ji tikėjo pasakomis, jis manė, jog tai vaikiška . Ji mylėjo jį labiau už savo gyvenimą, jam pienė buvo paprasta, naivi pūkelė. Ji verkė – jis šypsojosi. Ji sakė pasikeisianti, jis manė, jog gėlelė per silpna tam. Tada ji pasikeitė - pradėjo nekęsti to šilto, gaivinančio vasaros lietaus, pasakos jai pasidarė vaikiškos ir nuobodžios, žiūrėdama į dangų, jame nebematė nieko, jis jai buvo bespalvis ir nykus.

Kiškelis nekreipė dėmesio, tačiau kai pienė pasidarė tokia šalta ir abejinga, jis suprato, kad ta naivi, pasakomis tikinti, jį visa širdimi mylinti pienė jam buvo viskas. Tačiau atsitiko vienas dalykas - pienė pavargo. Ji pavargo kentėti. Ji susirgo, sudžiūvo, nebespindėjo saulės šviesoje. Ji nebetikėjo meile. Vieną atšiaurią vasaros dieną ji pasidavė ir vėjas nupūtė jos pūkus toli toli, kur jie galės išdygti ir virs augalais, kurie ras meilę.

Kiškelis vos nenumirė iš sielvarto. Jis matė daug vėjo nublokštų pūkelių ir nei vienas nebuvo ji - ta vienintelė kiškelio meilė.

Lauryna Paulauskaitė 8b kl.

Atpildas

Buvo gaivi pavasario diena. Per pievą, pilną besikalančių pavasarinių žolynų, keliavo du berniūkščiai. Su pasitenkinimu jie tyčia mindžiojo augalus, besistiebiančius ganykloje. Savo sunkiu batu užmynė ir mažąjį dagilį. Jis, vargšelis, visaip stengėsi atsitiesti. Dagiliui už kantrybę buvo atlyginta – kaitri saulė ir lietinga vasara išaugino didžiulį dagilių krūmą.

Baigiantis vasaros atostogoms berniukai nutarė vieną dienelę smagiai praleisti gamtoje ir išsiruošė kartu pažvejoti. Jie pasuko tuo pačiu keliuku per ganyklą.

Į mokyklą rugsėjo 1-ąją bičiuliai atėjo sudraskytais veidais…

Aurelija Leliukaitė 8 b kl.

Ledai

Visą rytą galvojau, kad per ilgąją pertrauką norėčiau nusipirkti ledų. Gal prambyro, gal vaisinių, gal vafliniame indelyje, gal šokoladinių. Visi man patinka. Kai bus pertrauka, tada nuspręsiu , kokių pirktis.

Bufete akį patraukė vaisiniai ledai ant pagaliuko oranžiniame pakelyje.Net seilė nutįso, kaip aš jų norėjau. Išvynioti iš popierėlio, ledai pakvipo gaiva ir apelsinais. Atsikandusi pajutau nuostabų skonį, buvo tikra palaima mėgautis skanėstu.

Staiga labai garsiai nuskambėjo skambutis. Krūptelėjau . Mano ledai tarsi pasijutę kalti, kad pavėluosiu į pamoką, šleptelėjo ant žemės ir pavirto oranžine balute.

Deimantė Bičkutė 8 b kl.